

II. HRIECH

Pád anjelov

Boh vo svojej múdrosti stvoril ešte druhý, neviditeľný svet, veľké zástupy svojich anjelov. Obdarení veľkými milosťami mali mu slúžiť, spievať večné chválospevy a v plnej poslušnosti byť vernými poslami jeho rozkazov. Ale Lucifer, posol svetla, so svojim vojskom vo veľkej pýche postavil sa proti Bohu: **"Nebudem slúžiť! Chcem byť ako Boh! Najvyššie nebo musí byť mojim trónom!"** Tu sa rozdelili anjeli na dobrých a zlých. Na čelo dobrých anjelov sa postavil Michal archanjel. A strhla sa veľká vojna na nebi. Michal a jeho anjeli bojovali s Luciferom a so všetkými jeho spojencami. Michal zvíťazil. V posvätnej moci Božej vrhol jeho odporcov dolu do nekonečnej priepasti, kde vládne večná tma a hrôza. A Boh svojou trestajúcou rukou pripútal padlých anjelov k bránam pekelným a vrhol ich do večného utrpenia a múk.

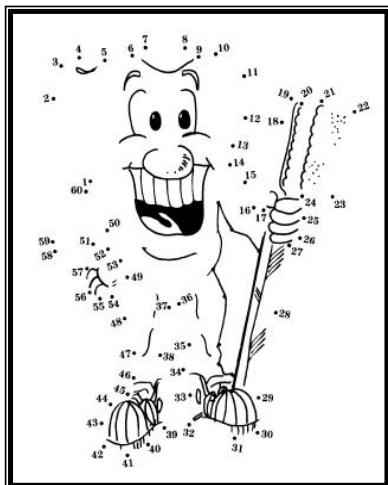
Otázka: Proti komu bojoval Michal archanjel?

Vymaluj:

Pospájaj:

Lev, kráľ zvierat, dostane tri vrečka cukríkov. Chce ich rozdeliť spravodlivo. Jedno vrečko si nechá a dva rozdelí. Hovorí: „Múdre zvieratka do jedného radu, pekné do druhého.“

V tom sa spoza davu ozve žaba: „A ja sa mam roztrhnúť?“

prevzaté, spracoval MŠ

Vydáva
Gréckokatolícka cirkev
Farnosť Povýšenia sv. Kríža, Prešov-Sekčov,
Ul. Martina Benku 7, 080 01 Prešov

internet: www.grkat-sekcov.sk
e-mail: presov.sekcov@grkatpo.sk
tel.: 051/7725 540

Len pre vnútornú potrebu farnosti

Dobrovoľný príspevok: 3 SK

Neprešlo jazykovou úpravou

Farský list

Číslo 44 14. október 2007

Gréckokatolícka cirkev, Farnosť Povýšenia sv. Kríža, Prešov-Sekčov

Naša úcta k Božej Matke

Zbožná legenda hovorí, že po smrti mnícha, ktorý sa často modlil k Božej Matke, vyrástla na jeho hrobe ľalia a v kališku bolo napísané: „Raduj sa, Bohorodička, Panna Mária...“ Mnohí boli zvedaví kde je pôvod tohto kvetu. A tak kopali a dokopali sa až ku koreňom, ktoré vychádzali zo srdca zosnulého mnícha.

Legenda vyjadruje hlbokú náboženskú pravdu. Totiž, že prejav mariánskej úcty má byť prejavom vnútorného presvedčenia – srdca. Inak je pokrytectvom a prázdny obradom.

„Kto hovorí správne o Márii, pripravuje cestu ku Kristovi. Treba sa však vyhýbať každému zveličovaniu v pozitívnom i negatívnom zmysle...“, píše Janez Jenko.

Stalo sa to na jednom pútnickom mieste. Po skončení bohoslužieb sa pútnici dali na

spiatočnú cestu. Na určené stanovište prišiel prvý autobus kyvadlovej dopravy. „Mariánski ctiteľia“ ho vzali takým útokom, že prevrátili niekoľko starších a hrozilo ušľapanie aj detí. Nahnevany vodič začal kričať: „*Ste ľudia, či dobytok? Keby tak na vás pozerali neveriaci, čo si o vás pomyslia, „mariánski ctiteľia“?*“

Ak chceme svojim životom smerovať k nebu, musíme „ctiť a velebiť“ Pannu Máriu nielen v chráme, na odpustoch, ale predovšetkým v praktickom živote.

Musíme si uvedomiť, že len správna úcta k Panne Márii nás vedie k Bohu... Kardinál Newman správne hovorí, že všetka Máriina sláva je vo vzťahu ku Kristovi. A kardinál Wyszyński poznamenáva, že všade, kde sa rozšírila úcta k Božej Matke, ľud sa hrdie ku Kristovi.

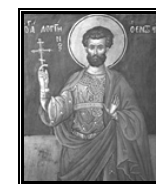
Nech teda aj tá druhá polovica mesiaca modlitby a úcty k Božej Matke nás vedie k pozornému počúvaniu a zachovávaniu Kristovho slova.

Podľa Dancák, F.: Mária. Prešov, 1998, spracoval oMZ.

Svätý mučeník Longín Stotník – 16. október

Podľa svedectva Svätého písma stál pod Kristovým krížom aj stotník, ktorý videl zemetrasenie, zatmenie slnka a ďalšie divy a uveril v neho: „*Keď stotník a tí, čo s ním strážili Ježiša, videli zemetrasenie a všetko, čo sa deje, veľmi sa naľakali a hovorili: »On bol naozaj Boží Syn«*“ (Mt 27,54). Nový zákon nespomína jeho meno ani ďalšie osudy, no z mimobiblických prameňov vieme, že sa volal Longín, pochádzal z Kapadócie, teda z východnej časti Malej Ázie,

dnešného Turecka, a patril k vojakom podriadeným Pilátovi. A dozvedáme sa o ňom aj niekoľko ďalších vecí:

Bol to práve Longín, kto zistil, že Ježiš je mŕtvy, a preto mu nepolámal kosti, no kopijou mu prebodol bok (por. Jn 19,34a). Z krvi a vody, ktorá odtiaľ vyšla (por. Jn 19,34b), získal uzdravenie očí, s ktorými mal dlhodobé ťažkosti. Longín patril aj medzi vojakov, čo mali za úlohu strážiť Ježišov hrob a na vlastné oči videli, ako zostúpil anjel, odvalil kameň od

hrobu, sadol si naň a ohlasoval Ježišovo zmŕtvychvstanie (Mt 28,2–4). Ale na rozdiel od ostatných vojakov, ktorí prijali úplatok za mlčanie o týchto udalostiach (Mt 28,11–15), on spoločne s dvoma svojimi kolegami smelo o všetkom rozprával. Kristovi nepriatelia ho preto znenávideli a hľadali zámienku, aby ho mohli

zažalovať a umlčať. Nenachádzali však, lebo Longín bol najstarší z vojakov, človek veľmi čestný a známy aj samotnému cisárovi.

Po istom čase sa rozhodol zanechať vojenský stav a venovať sa výlučne ohlasovaniu evanjelia. Z rúk svätých apoštolov prijal krst, opustil Jeruzalem a spoločne so svojimi dvoma priateľmi odcestoval do rodnej Kapadócie, kde mnohých priviedol k viere. Býval za mestom v dome svojho otca a viedol život plný modlitby a pôstu.

Keď sa židovskí veľkňazi a starší dozvedeli, kde sa Longín zdržiava, priniesli Pilátovi bohaté dary. Žiadali ho, aby poslal list cisárovi ohľadom neho, že dezertoval, odmieta podriaďiť sa rímskej moci a uvádza do zmätku národ v Kapadóci, lebo mu ohlasuje iného kráľa. Pilát to urobil a cisár Tibérius (14–37) na základe listu i vďaka zlatu ktoré mu

poslali židovskí starší, vydal rozkaz Longína zatknúť a popraviť. Pilát poslal do Kapadócie vojakov, aby ho sťali a ako dôkaz priniesli do Jeruzalema jeho hlavu. Zároveň mali usmrtiť aj jeho dvoch priateľov.

Keď Pilátovi vojaci dorazili do mesta a pobrali sa smerom k domu Longínovho otca, vyšiel im v ústrety sám Longín a milo ich privítal. Vojaci netušili, že sa rozprávajú priamo s tým, ktorého hľadajú a spýtali sa ho: „Nevieš, kde je Longín, ktorý bol kedysi stotníkom?“ On im odvetil: „Prosím vás, páni, zájdite ku mne do domu a trochu si oddýchnite po ceste. Ja podám Longínovi o vás správu, lebo viem, kde býva, a vtedy on sám príde k vám, lebo žije neďaleko odtiaľto.“ Potom ich bohato pohostil. Večer si dal zavolať svojich dvoch kolegov a celú noc sa modlitbou pripravoval na svoju telesnú smrť. Ráno, keď dorazili jeho dvaja priatelia, povedal im: „Radujte sa spolu so mnou... Videli sme, ako Kristus trpel, ako bol ukrižovaný, ako bol pochovaný, ako slávne vstal z mŕtvych. Teraz ho uvidíme, ako sedí po pravici Boha a nasýtíme sa pohľadom z tváre do tváre na jeho slávu.“ Oni privítali jeho slová, spoločne s ním predstúpili pred vojakov a Longín im povedal: „Hľa, tu máte svojho Longína i jeho dvoch priateľov! Longínom, ktorého hľadáte, som ja a toto sú moji dvaja priatelia, čo spolu so mnou videli Kristovo zmŕtvychvstanie a uverili v neho. Urobte s nami, čo vám prikázali tí, ktorí vás poslali.“ Vojaci najprv nechceli uveriť, že naozaj pred nimi stojí Longín a odmietali zabiť ho. On ich však prinútil a povedal: „Nijako inak sa mi nemôžete odvdáčiť za moju lásku k vám lepšie, ako ma poslať k môjmu Pánovi, ktorého už dávno túžim vidieť.“ Potom on i jeho dvaja priatelia sklonili hlavy, vojaci ich sťali a Longínovu hlavu odniesli ako dôkaz do Jeruzalema.

Telá týchto troch mužov boli pochované v Kapadóci. Longínovu hlavu dal Pilát vyhodiť na smetisko, no neskôr bola za zvláštnych okolností nájdená.

o. ThLic. Marcel Gajdoš, <http://www.zoe.sk/?svatci&id=69>

Sviatosť manželstva

Povolanie k manželstvu je vpísané do samej prirodzenosti muža a ženy, keď vychádzajú z rúk Stvoriteľa. Manželstvo nie je len ľudské zriadenie, ale sám Boh je pôvodcom manželstva.

Vzťah medzi mužom a ženou je dnes priestorom, v ktorom sa rozhoduje o živote väčšiny ľudí. Buď muž a žena nájdu v tomto vzťahu cestu k sebe samým, k blíznym a k Bohu alebo v ňom zostanú zapletení a v konečnom dôsledku preto vnútorne hynú.

Boh stvoril človeka z lásky a povoláva ho k láske. To je základné vrodené povolanie každej ľudskej bytosti. Lebo človek je stvorený k obrazu a podobe Boha, ktorý je Láska (Porov.: 1 Jn 4, 8). Existuje len jedna láska, a tá prichádza od Boha. To si musíme uvedomiť aj v dnešnom manželstve, ktoré prežíva svoju krízu. V dnešnej dobe existujú dva spôsoby uzatvárania manželstva: sviatosť, kedy muž a žena chcú prijať sviatosť manželstva a žiadajú to od Cirkvi a nesviatosť - na matrike alebo len vzájomná dohoda. Prví prichádzajú pred Boha a prosia Ho o požehnanie a pomoc. Druhí veria svojim schopnostiam, svojej láske a ľuďom. Očakával by sa rozdiel medzi týmito manželstvami. Ten rozdiel by mal byť hmatateľný, ale vidíme, že to tak nie je. Príčinu nehľadáme v tom, že by sviatosť prijatia manželstva nebola účinná, žeby Boh nemal záujem o ďalší život manželov. Ľudia vstupujúci do manželstva si myslia, že šťastie je v ich partnerovi a v spoločnej láske, ktorú považujú za vrchol. Boh však chce ich

lásku ešte viac rozmnožiť, chce ich naučiť správne milovať, odpúšťať si, chce im dať deti, ktoré upevnia a posilnia ich lásku, chce im ukázať nové veci.

Pred pár rokmi sa v niektorých vyspelých krajinách sveta začal propagovať názor, že manželstvo je prežitá forma a niektorí začali dávať prednosť spolužitiu bez záväzkov. V severských krajinách sa propagoval akýsi život v komunitách, kde boli ženy a deti spoločné. Čím ďalej, tým viac sa nehovorí o manželstve, ale o partnerstve. Vidíme, že samotné manželstvo prežíva krízu a najviac to postihuje sviatosť manželstvo.

Manželstvo je základnou bunkou cirkvi, štátu, spoločnosti. Prežívaním sviatosťného manželstva nechávajú manželia možnosť Božej lásky prúdiť nielen na nich, ale skrze nich na spoločenstvo, v ktorom žijú.

Manželstvo a rodina, ustanovené Bohom už pri samom stvorení, vnútorne smerujú k tomu, aby sa naplnili v Kristovi. Boh im ponúkol cestu k sebe navzájom a k Nemu skrze spojenie sa s Kristom. Potrebujú jeho milosť, aby sa uzdravili z rán, ktoré spôsobil hriech a aby sa vrátili k prvotnému poznaniu a plnému uskutočňovaniu Božieho plánu.

Spracovala MZ.

Gréckokatolícke pútnické miesta – Sabinov

Sabinov – nachádza sa v údolí rieky Torysy, kadiaľ viedla prastará cesta z Potísia do Poľska. Prvá písomná zmienka o Sabinove je v listine uhorského kráľa Belu IV. z roku 1248. V roku 1405 bol Sabinov povýšený na kráľovské mesto (mestské výsady ako Košice).

Medzi dominanty mesta patrí Rímskokatolícky kostol Štátia hlavy sv. Jána Krstiteľa zo začiatku 14. storočia. Ďalej bývalé lýceum postavené v renesančnom slohu z roku 1530.

V blízkosti Sabinova za obcou Drienica vyrástla prímestská rekreačná oblasť. Gréckokatolícky chrám je zasvätený Božskému Srdcu Ježiša Krista.

Spočiatku gréckokatolíci v meste patrili pod farnosť Drienica (predtým Šoma). Nakoľko počet veriacich neustále stúpala – na konci 19. storočia tu bolo 380 veriacich – bol postavený gréckokatolícky chrám pričinením veľkého dobrodincu Antola Györgyiho. Pamätná tabuľa s jeho menom sa nachádza na prednej strane. Slávnostnú posviacku chrámu vykonal prešovský biskup J. Vályi dňa 30. mája 1904.

Pôvodne bol zasvätený sv. veľkomučeníkovi Jurajovi. V roku 1926 dochádza k zmene patrocínia chrámu, práve v súvislosti s osobou P. Gojdiča, ktorý bol veľkým ctiteľom

Farské aktuality

- V dňoch 5. a 6. októbra 2007 sa uskutočnila farská obnova, ktorú viedli sestry a bratia Komunity Blahoslavenstiev z Okolického. Témou obnovy bol pohľad na Božie milosrdenstvo.

- Každú stredu o 16:30 sa konajú vo farskom chráme stretnutia detí, ktoré sa pripravujú na prijatie sviatostí zmierenia a Eucharistie. Tieto stretnutia sú povinné.

- V piatok sa konajú v Pastoračnom centre stretnutia detí v čase od 16:00 do 18:00, ktoré sú zamerané na tvorivé aktivity detí.

Božského srdca a pôsobil tu ako kaplán. Svedčí o tom listina Coetus presbyterorum Saecularium ad Sanctae Mariae de Pace Urbis zo dňa 3. augusta 1926.

V roku 1945 prišli do Sabinova redemptoristi. Prevzali farnosť a obsluhovali ju až do roku 1950.

Farský chrám bol v roku 1999 povýšený na diecézne odpustové miesto. Gréckokatolícky chrám je predovšetkým významný z toho dôvodu, že v ňom účinkovali dvaja blahoslavení Gréckokatolíckej cirkvi: biskup-mučeník Pavol Peter Gojdič, OSBM, ktorého relikvie sa nachádzajú v chráme, a rehoľný kňaz-mučeník Metod Dominik Trčka, CSsR.

